

Elkészült a város jövő évi költségvetése.

— **Lakrészdó helyett házbérfillér.** — **Hat és fél millió lesz a város jövő évi kiadása.** —

(Saját tudósítónktól.) A város számvevősége most készült el a jövő évi költségelőirányzat összeállításával. A költségvetés szerint a jövő évi kiadások, valamint a fedezetek összege 6.547,614 koronát tesz ki, a múlt évi költségvetés ugyanezen tételéhez képest tehát az emelkedés 378,396 korona. A számvevőség hozzáfűzi, hogy az előirányzatból hiányzik a lakrészdó helyett életbe lépő házbér fillérek jövedelme, ami körülbelül 60—80,000 korona, de nem foglalták bele a köveztvámából eredő mintegy 80—100,000 korona jövedelmet sem. Az ezekre vonatkozó közgyűlési határozatok most a belügyminiszter előtt fekszenek és jóváhagyásra várnak. Ha a jóváhagyás meglesz, mintegy 140—180,000 korona újabb jövedelemre számíthat a jövő évben a város, addig azonban a számvevőség — igen helyesen — nem kíván gondoskodni ennek a jövedelemtöbbletnek a hovaforrásáról.

A jövő évi költségvetés új szükségleti tételei között szerepel annak a három milliós kölcsönnek az első évi 145,500 koronás annuitása is, amelyet októberben fog fölvenni a város a Földhitelintézetől. A beruházások között szerepel továbbá 320,000 koronával a köztisztasági telep és a munkásházak, a tanyai posta évi költsége, a tisztviselők fizetésrendezése és több kisebb új szükséglet. Az 1913. évi költségvetéshez képest a jövő évi előirányzat szerint a szükségletek 378,396 koronával, míg a fedezetek csak 220,765 koronával emelkedtek. A pótdó is mintegy *másfél-százézer koronás* emelkedést mutat az előző költségvetéshez képest, aminek a ma-

gyarázata az, hogy az állam tizennégy százalékkal emelte föl a házbéradót.

A pótdó-százaléka azonban nem változik. Az ötven százalékos pótdó fölemelése elkerülhető volt, sőt rendkívüli szükségletekre is maradt még körülbelül 50,000 korona. A költségvetés tehát a körülményekhez képest jól mutat. Sajnálatos azonban, hogy a hatóság ismét megfélekezett gondoskodni a tengő-lengő szegedi ipar érdekeiről, általában a város hanyatló közgazdasági életének bizonyos uton-módon való föltendítéséről. Pedig volt alkalom meggyőződni arról, hogy a szegedi ipart és kereskedelmet a bajok és válságok egész áradata nyomorítja, senyveszti és végül majd annyira megbénítja, hogy hosszú évtizedek kellenek hozzá, amíg valamennyire újból életre tud kelni. A tanács bizonyára észlelni fogja a költségvetésnek ezt a hiányosságát és ha szem előtt tartja a város közgazdasági érdekeit is, föltétlenül keresni igyekszik majd módot arra, hogy a szegényes szegedi ipar *reális* támogatása is helyet találjon a költségvetésben. Iparfejlesztési programot kérünk.

A jövő évi költségvetés, amelyet *Várady Jenő* alszámvevő ma terjesztett be *Lázár György* dr. polgármesterhez, részleteiben így fest:

Az 1913-ik évre számvevőileg összeállított költségvetési előirányzat tervezetét további elbírálás és letárgyalás végett % alatt tisztelettel beinutatom.

A költségelőirányzati tervezet a törvény és szabályrendelet rendelkezéseinek szigorú betartása mellett állittatván össze, főelvem az volt, hogy a rendes és rendkívüli szükségleti és fedezeti, továbbá a hivatalomnak adott utasításokkal fölvételni rendelt összegekkel a *legnagyobb mérvű takarékoság figyelembe vételével* az összes szükségletek kielégítést nyerjenek.

Az 1914. évi költségelőirányzati tervezetben úgy a szükségletek, mint a fedezetek

összege 6.547,614 korona, mely összeg az 1913. évi költségvetéssel szemben 378,396 korona emelkedést mutat.

Szükségnek tartom azonban már itt jelezni, hogy a felsőbbhatósági jóváhagyás alatt álló s a *lakrészdó helyett* életbe léptetendő *házbér fillérek* után előálló mintegy 60—80,000 korona, valamint ugyancsak *felsőbbhatósági jóváhagyás* alatt álló *köveztvám díjszabályzat* tételeinek újabb megállapítása folytán várható mintegy 80—100,000 korona többletjövedelem jelen költségelőirányzati tervezet fedezeti tételei közé fölvéve nem lettek s így azok jóváhagyása esetén újabb bevételi jövedelmet fognak képezni s hova fordításukról annak idején a törvényhatósági bizottság közgyűlése lesz hivatva határozni.

(A jövő év új szükségletei.)

Ellenben az 1914. év folyamán előálló új szükségleti tételek, mint: 1. a felveendő 3.000.000 koronás kölcsön annuitási részletében 145.500 K; 2. a köztisztasági telep és munkásházak 320.000 K; építési kölcsönének annuitási részletében 12.800 K; 3. az 1912. évi kövezési program keretében teljesített aszfaltozási munkák költségeire felveendő 700.000 koronás kölcsön annuitási részletében 35.000 K; 4. a tanyai posta ellátására évi 6.000 K; 5. a városi tisztviselők részére az 1912. évi LVIII. t.-cikk alapján megállapított illetmények kiegészítésére 112.500 K; 6. a fiók kórház bérletére 8.000 K; 7. az alsóközponti plébáni hivatalnál szervezendő két segédlel-kész illetményére 1.400 K; 8. a szükséges kápi-lán lakások építési költségeire 5.000 K; a jelen költségelőirányzati tervezet kiadási tételei közé felvettettek s a városi adóhivatal által az 1914. évre kimutatott 2.047.296 korona állami adó után az 50%-os városi pótdó érintetlen fenntartása mellett számításba vett 1023648 korona felvétele után a rendkívüli szükségletekre 46154 korona volt az 1914. évre beilleszthető. Összehasonlításként az 1913. évi költségvetéshez képest a jövő 1914-ik évre a szükségletek 378396 koronával, míg a fedezetek 220765 koronával emelkedtek. *Itt emlitem még meg, hogy a városi adóhivatal által kimutatott 50%-os városi pótdó az*

mete kunyhóját elérte volna, megállította, leszámolt lováról és egyedül járult az öreg elé. Mikor a király megérkezett, a remete éppen a veteményes ágyakat ásta föl a kunyhója előtt. Mihelyt a királyt észrevette, üdvözölte őt, azonban folytatta az ásást. Lesóványodott és erőtlén ember volt s miközben az ásót a földbe bocsátotta és kis göröngyöket kiemelte a földből, mehezen lélegzett.

A király odalépett hozzá és így szólt: — Azért jöttem hozzád bölcs remete, hogy megkérjelek, felelj nekem három kérdésre: „Milyen időt kell kiválasztani minden cselekedetünkhöz, hogy aztán utólag meg ne bánja az ember? Kik azok az emberek, akikre valakinek leginkább szüksége van, kívül kell hát inkább, kívül kevésbé foglalkoznunk? Mily cselekedetek a legfontosabbak és miért kell őket elsősorban elvégeznünk?”

A remete végighallgatta a királyt, de nem válaszolt, hanem a tenyerébe köpött és tovább ásta a földet.

— Kifáradtál — szólt a király, — add ide, én majd segítek.

— Köszönöm, — mondta a remete, miközben átnyújtotta az ásót s azzal leült a földre.

Amikor a király két ágyat fölászott, félbeszakította a munkáját és megismételte kérdéseit. A remete nem válaszolt, hanem fölállott és a kezét az ásó után nyújtotta.

— No, pihend csak ki magad s add ide az ásót! . . . — mondta.

A király azonban nem adta vissza neki az ásót, hanem tovább vágta a földet. Eltelt egy óra, aztán még egy; a nap már eltűnt a fák mögött, amikor a király az ásót a földbe dőfte és megszólalt:

— Azért jöttem hozzád, bölcs férfiu, hogy választ kapjak a kérdéseimre. Ha nem tudsz válaszolni rájuk, akkor mondd csak meg és én ismét hazatérek.

— Nézd csak, valaki rohan felénk, — mondotta a remete. — Nézzük meg csak, ki az.

A király visszatekintett és látta, hogy az erdőből valóban futva közeledik egy szakállas férfi. Kezét a testéhez szorította és az ujjai közül vér csurgott. Amikor a szakállas egészen közel ért a királyhoz földre zuhant; szeme bezárult, nem moccant többé, csak hal-kan nyögdecsett.

A király a remete segítségével levetkőztette s akkor észrevette, hogy seb tátong a hasán. A király, amilyen alaposan csak lehetett, kimosta a sebet és bekötözte a zseb-kendőjével és a remete törülközőjével. A vérzést azonban sehogy sem lehetett elállítani s jó néhányszor le kellett venni a vértől átitatott köteleket és a sebet újból ki kellett mosni és bekötözni.

Miután a vérzés végre elállott, a sebesült ismét magához tért és panaszkodott, hogy

szomjas. A király friss vizet hozott és a sebesültet megitta.

Időközben a nap teljesen aláhanyatlott és a levegő meghűvösödött. A király a remete segítségével, becipelte a sebesültet a kunyhóba és lefektette az ágyra. A sebesült most ismét lehunyta a szemét és elcsöndesedett. A király pedig, akit a hosszú ut és a munka kimerített, a küszöbön összekucorodva, mély szunnyadásba merült és így átaludta az egész rövid nyári éjszakát. Amikor kora hajnalban fölébredt, sokáig nem tudta megérteni, hol van s ki az a különös szakállas ember, aki az ágyon feküdt és aki csillogó szemét nem vette le róla.

— Bocsáss meg, — szólalt meg a sebesült halk hangon egy idő múlva, amikor látta, hogy a király fölébredt és rátekint.

— Nem ismerlek és nincs mit neked megbocsájtanom, — mondta a király.

— Te nem ismeresz, de én ismerlek. El-lenséged vagyok, az, aki megesküdtem, hogy beszűt állok rajtad, mert a testvéremet ki-vegeztetted és a vagyonomat elkoboztattad. Megtudtam, hogy egyedül még a remeté-hez és azért elhatároztam, hogy visszafelé jöttödben megöllek. De eltelt egy teljes nap s te még mindig nem jöttél. Akkor elhagytam rejtékhelyemet, hogy kikémleljem, hol vagy és aközben kíséretedre bukkantam. Fölismer-tek és megsebesítettek. Valahogy megmene-

**Kizárólag helybeli, hírne-
ves asztalosmesterek által
készített, elismert jóminő-
ségű és bámulatos olcsó**

butorok

első kézből csakis az **Egyesült
Műasztalosok Butoraktárában**
(Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám
alatt, Kertész pékkel szemben) kap-
hatók; esetleg **részletfizetésre** is